

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav
Ledén 2020

Křest Páně

„Jste pokřtěni?“ ptali se jednoho mladíka. „Babička říká, že ano, že mně ona zanesla do kostela. Já se ovšem na to nemohu pamatovat.“ Je ten rozhovor příznak doby? Jestliže ano, pak je to velmi smutné. Jak ještě můžeme mluvit o křesťanské Evropě! Já sám jsem zažil něco podobného. Skupina turistů z Čech mně požádala ve Florencii, abych je provedl obrazárnou Pitti. Je tam vystaveno tuze mnoho slavných mistrů, obyčejný turista ztratí v tom množství

orientaci. Protože florentská muzea dost dobře znám, souhlasil jsem s tím, že skupinu krajanů provedu. Měli opravdový zájem. Ale slyšel jsem také dotazy, které jsem rozhodně nečekal. Většina klasických obrazů je ovšem náboženského rázu. Tu pak se nesmí mnoho předpokládat. Je tu např. častý motiv Krista na trůně spolu s Pannou Marií a sv. Janem Křtitelem. Otázka zájemců zněla: „Proč je tu on tak často zobrazen a kdo to vlastně byl?“

Svatý Jan Křtitel se nazývá Předchůdce. Je to překlad z řeckého Prodroneos. To znamená někoho, kdo jde na cestě vpředu, ostatní pak za ním následují. Ve vojsku, u skautů, v

horách to bývá ten, kde je vedoucí, kdo zná cestu lépe než ostatní. Ale v přírodě se vyskytuje i něco opačného. Ranní červánky předcházejí východ slunce, ale nejsou hlavní světlo, jsou „předzvěst“ slunečního jasu, jeho první náznak. Podobně můžeme vysvětlit rozdíl mezi vedením světským a duchovním. Zakladatel spolku je ten hlavní, který mu dal ideu a vznik. Učitel ví všechno lépe než ti, co se u něho učí. I církev vede a učí lidi, tvoří spolky a organizace. Ale musí si být stále vědoma, že nakonec lidi vede až ten, kdo přijde po jejích slovech a po jejím vedení, tj. Duch svatý. Velcí duchovní vůdci v dějinách křesťanství si byli vždycky vědomi, že učili ty, kteří k nim přicházeli, jenom první kroky, ostatní dokončuje Boží milost.

Této provizorní funkce vzhledem ke Kristu si byl vědom sv. Jan Křtitel. Věděl, že Mesiáš přijde až po něm: „Nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánků.“ Semité mluvili konkrétně: zout někomu opánky, umýt někomu nohy (srov. Jan 13, 14) je známka pokory. Vyjadřuje to i staré gesto kleknout na kolena. Člověk se tím dělá malý, aby uznal, že druhý je veliký. Velká pokora před lidmi je známka slabosti nebo pokrytectví. Křesťan si je vědom své důstojnosti Božího dítěte a opravdu se pokořuje jenom před Bohem. Dávají za příklad jednu vychovatelku na dvoře francouzského krále. Malá princezna se na ni osopila: „Kdybyste si byla vědoma, že jsem dcera vašeho krále, tak byste se mnou jednala uctivěji.“ Odpověď přišla pohotově: „I vy byste mluvila se mnou uctivěji, kdybyste si připomněla, že jsem dcera vašeho Boha.“ Můžeme se tedy pokořovat, umenšovat před lidmi? Opravdu, upřímně se to děje jenom tam, kde v nich vidíme poslání samého Boha. Taková pokora umenšením pozdvihuje vzhůru. Ale jak máme vidět v bližním Boha?

Při křtu se křesťan znovuzrozuje „z vody a z Ducha svatého“ (Jan 3, 5). Obojí prvek patří k sobě, nemohou se oddělovat. V tom je síla svátostí. Omývání je symbol, obraz snahy očistit duši. Ale voda sama by nepronikla do srdce, kdyby se s ní nespojila moc Boží milosti, která nás omyje vnitřně. Sv. Jan křtil, tj. symbolicky omýval lidi, kteří uznávali, že se potřebují očistit. To vyznání hříšnosti a snaha stát se lepším je už sama o sobě velká věc. Ale nemůže to stačit k tomu, abychom byli čistí před Bohem. Když Kristus poslal učedníky do celého světa, aby křtili (Mt 28, 19), slíbil jim, že bude s nimi a že jim pošle Ducha svatého. Ten pak dá jejich křtu zvláštní moc, svátostnou sílu.

Podobně tomu je i u ostatních svátostí a v jistém smyslu při všem našem jednání. Přísloví říká: Lékař léčí, ale Bůh uzdravuje. Obrazně řečeno všechno, co děláme, je léčení. Chceme se udržet při životě, zlepšit svou situaci, ve zdraví se dočkat dlouhého věku. Léčíme se, ale uzdraví nás jenom Boží pomoc, jenom když Bůh pomůže tomu, kdo se přičinil.

Tomáš Špidlík, 10. ledna 2003, radiovaticana.cz

Srdce, hvězda a kříž

Ke 100. výročí narození Tomáše Špidlíka SJ

Před 100 lety, 17. prosince 1919, se narodil v Boskovicích na Moravě Tomáš František Špidlík, pozdější kněz-jezuita, universitní profesor a posléze kardinál – abychom vyjmenovali jen ty nejvýznačnější milníky jeho života. Ve skutečnosti byl mnohem víc, než zde lze i jen připomenout. Proto je šťastným počinem, že Muzeum regionu Boskovicka zřídilo výstavu věnovanou životu a

dílu boskovického rodáka, která byla z iniciativy senátorky Jaromíry Vítkové uspořádána v menším rozsahu v Praze v prostorách Senátu parlamentu České republiky, kde mu byla také věnována konference. V řadě dalších akcí během celého jubilejního roku je třeba vyzdvihnout zejména nový památník v blízkosti Špidlíkova rodného domu. I tento záměr iniciovala Jaromíra Vítková, která, podle vlastních slov, vždy vnímala, že „město Boskovice Otci Špidlíkovi dluží ocenění, poděkování, úctu a souznění“.

Tvůrkyně památníku Magdaléna Roztočilová vycházela z kardinálova erbu, dvou symbolů, *srdce a kříže*, které tvoří tzv. *oxymoron*, tzn. jsou ve své podstatě nepropojitelné, neboť jedno symbolizuje opak druhého: *srdce* – život, *kříž* – smrt. Právě to však odpovídalo Špidlíkově charakteru, kterého autorka památníku vidí jako inspirativního člověka, který „se nebál překračovat hranice, propojovat věci, které se zdály oddělené“. Na kardinálově erbu je srdce umístěné na štítu překryto křížem, na jehož rameni se protínají slova „PHOS“ (řecky: *světlo*) a „ZOE“ (řecky: *život*) což jsou jména Boží. Kardinál Špidlík vydával celým svým životem svědectví o Boží Prozřetelnosti, které se v temných okamžicích svého života přímo dotýkal rukama, jak sám dosvědčoval. Tuto zkušenost předával druhým slovem, povzbuzoval i úsměvem, kterým jakoby říkal: „Neboj se – Bůh je Tvůj táta (*abba*)!“ Jeho vlastní přístup k člověku byl obrazem Božího otcovství. Je

příznačné, že ze všech titulů, kterými oplýval, lidé jej nejraději oslovovali: „Otče!“

Holandský teolog Henri Nouwen (1932–1996) řekl, že i kdybychom z evangelia neznali nic vyjma podobenství o marnotratném synu a milosrdném otci, tak víme o Bohu téměř vše! Právě v naší době bez otců („vaterlose Gesellschaft“) se P. Špidlík stal duchovním otcem mnohých. Otec nesoudí, ale naslouchá. Vidí svého syna či dceru v jejich celistvosti, tzn. v kontextu jejich celého života. Takto hledět na svět a na lidi kolem nás lze pouze srdcem. Tento pohled od srdce k srdci byl charakteristický pro *starce* Špidlíka. „Starec“ znamená na Východě totéž co „duchovní otec“: člověk, který je schopen vést bezpečně druhé. Kardinál Špidlík věřil, že Slované mají vrozený smysl pro význam srdce v duchovním životě. Bral se i na akademické půdě o uznání srdce jako zdroj vnitřních zjevení, kterým můžeme důvěřovat. Špidlíkův oblíbený autor Teofan Zatvornik dokonce tvrdil, že intuice čistého srdce jsou neomylné.

Tomáš Špidlík miloval moře; bylo pro něj symbolem dálných světů, které toužíme objevit. Kdo takovou touhu nikdy nepocítil, nebyl nikdy mlád. Kdo se však nechá touhou unést, může utonout ve zrádných hlubinách, tak jako by utonul Jonáš, kdyby jej nepohltila ryba a nevyvrhla na břeh, kde měl opět pevnou půdu pod nohama. Profesor Špidlík v té rybě viděl obraz Krista, který skuteční všechny naše životní touhy a nedá nám v nich utonout. Proto se ideálů nemáme vzdávat nebo se za ně dokonce stydět a chtít je nahradit tzv. životním realismem. Je to jistě důvod, proč Otec Tomáš byl tak oblíbený u mladých lidí. Měl velké pochopení pro jejich sny a těžkosti je uskutečnit. Hájl zkušenost mladých, kterou nazýváme zamilovanost, jako období života, kdy jeden objevuje druhého jako osobu. Objevit člověka ve své jedinečnosti a neopakovatelnosti se stalo Špidlíkovým celoživotním tématem. Lidské potřeby, charakterové vlastnosti, životní okolnosti, ve kterých se odvíjí náš život, jsou daností naší lidské přirozenosti, které ovšem nejsme vydáni na pospas. Na rozdíl od člověka pohanského starověku, který zkoumal hvězdy, aby z nich vyčetl vlastní osud, věří křesťané v Krista, který jako člověk byl sice také podřízen nutnostem lidské existence, ale jako Bůh vládne nebi i zemi. Je tedy zárukou naší svobody, která sahá až ke hvězdám.

Tak jako je dobrým zvykem označovat datum narození člověka hvězdičkou, tak datum jeho úmrtí se označuje křížkem. Hvězda a kříž tak ohraničují rozpětí pozemského života. Málokdo však ví, že tyto dva symboly poukazují na hvězdu nad Betlémem a na kříž na Golgotě. Zatímco Betlémská hvězda oznamuje hvězdnou hodinu lidstva, sjednocení Boha a člověka, hlásá kříž, že Kristus se narodil, aby na něm zemřel a vzal tím smrti její osten. I na sarkofágu kardinála Špidlíka ve Velehradské basilice jsou jeho životní data těmito symboly označeny. Není to tedy pouhá informace, ale výzva vydat se touto cestou od

hvězdy ke kříži s Kristem. Dovede nás k pramenům Moudrosti, tak jako dovedla Jeho.

Jeho hvězda vzešla před 100 lety nad Boskovicemi a doprovázela ho po všech životních cestách. Prorocky to předjímala tzv. O-antifona, která zaznívá v den jeho narozenin, 17. prosince, v liturgii:

*„Ó Moudrosti, ty vycházíš z úst Nejvyššího,
ty se rozpínáš od jednoho konce světa k druhému,
ty mocně a mírně řídíš všechno:
přijď a nauč nás cestě rozumnosti!“*

Vedle spravedlnosti, mírnosti a statečnosti je moudrost jedna ze čtyř „kardinálních“ (hlavních) ctností. Špidlík se po této cestě s Kristem vydal a Kristus jej uvedl postupně do tajemství člověka jako Božího obrazu, v němž se zračí celé universum! Proto pro něj nemělo nic na tomto světě větší hodnotu než člověk. Jen živá osoba je schopna svobodných činů v lásce a roste ve styku s druhými. Není zde Špidlíkovo poselství pro dnešní svět? V naší masové kultuře, kde vládne nutnost všeho druhu, „jednoduchá modlitba srdce“ nás dovede ke sjednocení s Kristem a ke svobodě Božích dětí. Bude platit i o nás, co Benedikt XVI. řekl o kardinálu Špidlíkovi: „Člověk, který plně přijímá světlo a život, stává se sám světlem.“

Mudrci z Východu se nechali vést Hvězdou až do Betléma, kde se zastavila; zastavme se tam i my, pokleknout u Toho, jenž chce být skutečným vládcem našeho života.

Richard Čemus, www.radiovaticana.cz

Palladium se vrací do Staré Boleslavi

Palladium země České, reliéf Panny Marie svým významem pro český národ srovnatelný s korunovačními klenoty, je od první vteřiny Nového roku opět „doma“, ve Staré Boleslavi.

„Podle dochované legendy kolem roku 1160, za doby panování Vladislava I., jakýsi rolník objevil na svém poli lesklý kovový obrázek -

Palladium, které se na téměř dvě století ztratilo. Odněl si jej domů a druhý den ráno užasl, když zjistil, že obrázek je opět nalezl na místě, odkud ho

předešlý den vzal. Když se to opakovalo i další dva dny, vzal obrázek a donesl jej kanovníkům staroboleslavské kapituly. Ti reliéf umístili do kostela sv. Václava. Jenže se opakovalo to, co se dělo oráčovi, ráno byl reliéf vždy na původním místě nálezů. Posléze kanovníci pochopili, že Panna Maria si přeje být uctívána na místě, kde ji rolník našel, a vystavěli tam kapli, na jejímž místě dnes stojí chrám Panny Marie. A proto se Palladium vrací dnes zpět“, řekl Dominik kardinál Duka v arcibiskupské kapli při obřadu předání Palladia do

rukou P. Bulína. Stalo se tak v úterý 17. 12. kdy je z rukou kardinála symbolicky převzal staroboleslavský farář a probošt kapituly Sv. Kosmy a Damiána spolu s dekretem, dle kterého je každý probošt staroboleslavské kapituly od této chvíle vždy kustodem - strážcem Palladia.

Oficiálně je Palladium umístěno v bazilice Nanebevzetí Panny Marie od 1. 1. 2020, kdy zároveň vteřinu po půlnoci začala slavnostní mše u příležitosti znovuotevření baziliky po celkové rekonstrukci. „To že se sem Palladium vrací za zvuku dělbuchů a ohňostroje, je trochu symbolické“, zmínil otec kardinál Dominik při

novoroční mši svaté pohnuté válečné časy, kdy bylo Palladium nutno skrývat (v září r. 1778 bylo před Prusy ukryto jednu noc dokonce na faře v Berouně, kde P. Libor Bulín působil do r. 2001) a zavtipkoval, že to jistě ocení starosta Brandýsa a staré Boleslavi, armádní generál Vlastimil Pícek, který byl mimo jiné též čestným hostem slavnostní bohoslužby. Hosté oficiální i neoficiální zcela zaplnili baziliku vonící novotou, krátce před zahájením bohoslužby přicestovali dokonce pěší poutníci, kteří vyšli odpoledne 31. 12. ze Staroměstského náměstí v Praze a cestou se zastavili na 44 místech původní poutní cesty za Palladiem – tam kde již svatyně chyběla, zasadili poutníci symbolický dřevěný křížek.

Na konci slavnostní mše otec kardinál poděkoval všem, kdo se o znovuoctvření baziliky Nanebevzetí Panny Marie zasloužili a pozval všechny přítomné k modlitbě u Jeslíček v areálu baziliky v nově opravených ambitech a k slavnostnímu připitku tamtéž.

Ivana Vašků

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Už nyní je církev jen jedna. Jsou však různé stupně, kterými je s ní kdo spojen. Duch svatý totiž proniká do lidí poněmáhla a postupně, a proto také ti, kteří jej přijmou, se poněmáhla a postupně s církví sjednocují. Plnost církve bude ale možná až na konci věků, až bude Kristus ve všech a ve všem.

Ekumenismus hledá různé stupně spojení, aby je posílil a rozmnožil podle plánů Boží Prozřetelnosti – aby tak dospěly až k plnosti. Již

jedna předkoncilní encyklika mluvila o přináležitosti k církvi neuvědomělou touhou. Teolog Karl Rahner pak tyto lidi nazýval anonymními křesťany.

Pro pravý ekumenismus je důležitá snaha umět sbírat a ocenit projevy Ducha svatého, kdekoliv se vyskytnou. A pak ukázat těm druhým, že v tom a tom dobrém jsme spolu zajedno, a že na tomto poli tedy můžeme a máme spolupracovat.

Falešný ekumenismus je snaha zaretušovávat rozdíly a hledat vnější jednotu zapřením něčeho z vlastní víry. Stoupenci falešného ekumenismu popírají právě to, z čeho ekumenismus vyrostl. Pořád chtějí sjednocovat církve na základě nějaké vnější formy (pokud možno minimální, aby zahrnula všechny), a nikoliv na základě neustálého hledání pravých projevů Ducha a jejich ocenění podle osobní duchovní zralosti toho, u něhož se projevují.

Podle mé zkušenosti je ekumenismus opravdu účinný jenom v osobním styku, protože lidské osoby jsou neopakovatelné. Je potřeba, aby se stal méně programem a více mentalitou. Jednou se chtěl kdosi ode mne s velkou vervou dozvědět, jak mě přijímají pravoslavní v Rumunsku. Odpověděl jsem mu suše: „Nechodím navštěvovat pravoslavné, ale jenom přátele, ať už katolické nebo pravoslavné, a přátelé mne přijímají vždycky pěkně. Mám jich tam mnoho.“

Podle knihy Tomáše Špidlíka Duše poutníka

Prosme o každodenní jednotu v našem okolí

Ježíš se modlil za nás, za naše komunity, farnosti a diecéze. Ať jsou jedno. Prosme Pána o milost, protože ďábel a hřích mají obrovskou sílu a neustále nás tlačí, abychom byli nejednotní.

Kéž nám Bůh daruje milost a dar Ducha svatého! Dar působící harmonii, vždyť On je harmonií a slávou našich komunit. Ať nám daruje pokoj spolu s jednotou. Prosme o velkou milost jednoty pro všechny křesťany i o tu malou každodenní milost pro naše komunity a naše rodiny.

papež František, kázání z Domu sv. Marty 12.5.2016

Ekumenická bohoslužba

Ke společné ekumenické modlitbě se sejdem hned v první den Týdne modliteb za jednotu křesťanů v sobotu, 18. ledna 2020 v 18.00 hodin v nově opravené bazilice Nanebevzetí Panny Marie. Berme, prosím, modlitbu za jednotu všech, kdo se hlásí ke Kristovu Jménu jako velice důležitou a potřebnou záležitost!

Příklady ekumenické spolupráce v našem městě:

- Pouť důvěry Taizé 2015/2016
- Večery se zpěvy Taizé
- Kurzy Alfa
- Kontemplativní meditace v Brandýse nad Labem

Aktivity ve farnosti

- Schůzky Mariiny legie: jídelna Charitního domova, každou středu v 17.30 hodin.
- Tichá adorace eucharistického Krista: kaple Charitního domova, každý čtvrtek v 18.30 hodin.
- Modlitební setkání nad Písmem: jídelna Charitního domova, středa 8. 1. v 19.00 hodin.
- Setkání farníků s O. Bulínem: Na Domečku, úterý 21. 1. v 19.00 hodin.
- Modlitba za národ (po mši svaté, jídelna Charitního domova) v úterý 28. 1. 2020 v 16.10 hod.
- Patricijské hovory o víře na téma „Obrácení sv. Pavla a moje obrácení“, jídelna Charitního domova, v pondělí 27.1. v 19 hodin.

Tříkrálová sbírka

Upřímné velké díky všem, kteří se aktivně zúčastní (budou vybírat do tříkrálových pokladniček) nebo jakýmkoli obnosem přispějí do letošní Tříkrálové sbírky. I mezi námi ve staroboleslavské farnosti je dost těch, kdo naši podporu potřebují. Učme se vidět a jim pomoci a prospět i o letošní sbírce. Tříkrálová sbírka se koná ve staroboleslavské farnosti první letošní lednovou nedělí.

Mariina legie

Milí farníci!

Chceme vás pozvat do našeho společenství, kde vládnou vzájemné hezké vztahy, kde se spolu s Pannou Marií snažíme dělat něco pro své bližní a tím i konec konců i pro sebe – zveme vás do Mariiny legie. Legie je nesena spiritualitou svatého Ludvíka Grigniona z Montfortu a slib legionáře je pronášen k Duchu Svatému.

Ve farnostech se schází pravidelně každý týden skupinka, která se nazývá prezidium a ta má též své jméno, většinou podle některé z invokací Panny Marie. Schůzka má pevný řád. Modlíme se modlitbu svatého růžence, potom následuje duchovní četba, a pak si vzájemně sdělujeme zkušenosti z apoštolátu. Důležitá je i promluva kněze.

Ano, píší o apoštolátu. Je to kromě modlitby posláním legie. Každý z nás křesťanů je křtem a biřmováním povolán k apoštolátu, ale málokdo jej skutečně koná. Je nesmírně důležité přivádět lidi k Bohu. Je důležité starat se o spásu bližního. My tak konáme s důvěrou v pomoc Panny Marie. Často se věřící bojí oslovit druhého člověka a mluvit s ním o své víře. Pokud však překoná ostych, při přátelské komunikaci, zjistí, že většina oslovených reaguje vstřícně. Při rozhovoru se často dozví i různé osobní důvěrnosti a má z apoštolátu radost. Pokud se křesťan odhodlá a začne apoštolát konat, pozná, že i on sám duchovně roste. Nebudu však zapírat, že někdy dojde i k odmítnutí. Ale proč bychom neriskovali a pro Pána Ježíše toto nesnesli, vždyť On pro nás udělal daleko více.

Opravdu se apoštolátu nebojte. Děláme jej jednoduchým způsobem. Každý podle svých schopností. Někdy stačí jen zmínka o Bohu před ateistou, krátký rozhovor, předání vhodné katolické tiskoviny, podpora v modlitbě a často nám přichází na pomoc „záračná“ medailka, když je dotyčný schopný ji přijmout. Původ medailky vychází ze zjevení Panny Marie v roce 1830 svaté Kateřině Laboure. Panna Marina Kateřinu žádala, aby nechala razit medailku podle jejího přání. Tehdy jí Panna Maria také řekla: „Osoby, které medailku budou nosit, dosáhnou velké milosti a přehojné milosti obdrží ty osoby, které ji budou nosit s důvěrou a denně se modlit – „O Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.“- My legionáři věříme, že Panna Maria sliby plní. Proto je medailka pro obdarovaného velkým dobrem. Věříme, že Panna Maria dotyčného vede blíže k Pánu Ježíši a konečným Jejím cílem je spása jeho duše. Medailka se lidově nazývá „záračná“, protože se opravdu skrze ni uskutečňují mnohé zázraky. Nad to jsou medailky, které rozdáváme, svátostinou. Jsou posvěcené panem biskupem Herbstem, který nad nimi lidem žehná a svolává na ně další milosti. Následně se pak i my za obdarované modlíme.

Ještě chci napsat, že Mariina legie je celosvětové katolické laické hnutí. Má svůj systém a uspořádání. Jednotlivá prezidia jsou zastřešena vyššími radami Mariiny legie. My máme svého duchovního vůdce, kterým je pan biskup Herbst. Pražské vyšší radě je nadřazena Vídeň, a ta zase podléhá Dublinu v Irsku, kde bylo hnutí před sto lety založeno. Tímto systémem je legie organizovaná po celém světě asi ve 180 zemích, takže je dobře komunikačně propojena.

Ale teď se vrátím k našemu pozvání – kdo máte rádi Pannu Marii, přijďte se nezávazně podívat na naši schůzku. Scházíme se každou středu v 17.30 hod. v jídelně Charitního domova ve Staré Boleslavi, Lázeňská 61.

Poznámka: název prezidium je převzat z terminologie římských legií a označuje samostatnou opevněnou jednotku.

Irena Fajmanová, mobil: 720 537 131, e-mail: irena.fajmanova@seznam.cz

Rozpis živého růžence

	Leden	únor	březen	duben	květen	červen
M. Vopatová	2. slavný	3. slavný	4. slavný	5. slavný	1. radostný	2. radostný
Ž. Mikulovská	3. slavný	4. slavný	5. slavný	1. radostný	2. radostný	3. radostný
Kotenová	4. slavný	5. slavný	1. radostný	2. radostný	3. radostný	4. radostný
Váňová	5. slavný	1. radostný	2. radostný	3. radostný	4. radostný	5. radostný
V. Lomová	1. radostný	2. radostný	3. radostný	4. radostný	5. radostný	1. světla
B. Gurtlerová	2. radostný	3. radostný	4. radostný	5. radostný	1. světla	2. světla
J. Lukášková	3. radostný	4. radostný	5. radostný	1. světla	2. světla	3. světla
Nohynkovi	4. radostný	5. radostný	1. světla	2. světla	3. světla	4. světla
E. Špinarová	5. radostný	1. světla	2. světla	3. světla	4. světla	5. světla
J. Dubnová	1. světla	2. světla	3. světla	4. světla	5. světla	1. bolestný
Bajerovi	2. světla	3. světla	4. světla	5. světla	1. bolestný	2. bolestný
Vopatovi	3. světla	4. světla	5. světla	1. bolestný	2. bolestný	3. bolestný
D. Gryzová	4. světla	5. světla	1. bolestný	2. bolestný	3. bolestný	4. bolestný
Karabáčková	5. světla	1. bolestný	2. bolestný	3. bolestný	4. bolestný	5. bolestný
E. Arnsteinová	1. bolestný	2. bolestný	3. bolestný	4. bolestný	5. bolestný	1. slavný
H. Houšteká	2. bolestný	3. bolestný	4. bolestný	5. bolestný	1. slavný	2. slavný
R. Linhartová	3. bolestný	4. bolestný	5. bolestný	1. slavný	2. slavný	3. slavný
P. Bahník	4. bolestný	5. bolestný	1. slavný	2. slavný	3. slavný	4. slavný
J. Kopecká	5. bolestný	1. slavný	2. slavný	3. slavný	4. slavný	5. slavný
Tintěrovi	1. slavný	2. slavný	3. slavný	4. slavný	5. slavný	1. radostný

Pozvánka na farní ples

Srdečně vás zveme na farní staroboleslavsko-brandýský ples v hostinci U Jelena v Hlavenci 7. února 2020 od 19.30 hodin. Prodej vstupenek zajišťuje Jarmila Habartová, tel. 775276586.

Naléhavá prosba

Z důvodu napadení plísní veškerého nábytku prosím, zda by někdo nemohl darovat nebo levně prodat nepotřebný nábytek: skříně, postele, matrace, sedací soupravu nebo pohovku, křesla, případně komodu. Moc děkuji!

Dita Gryzová, tel. 721469 058

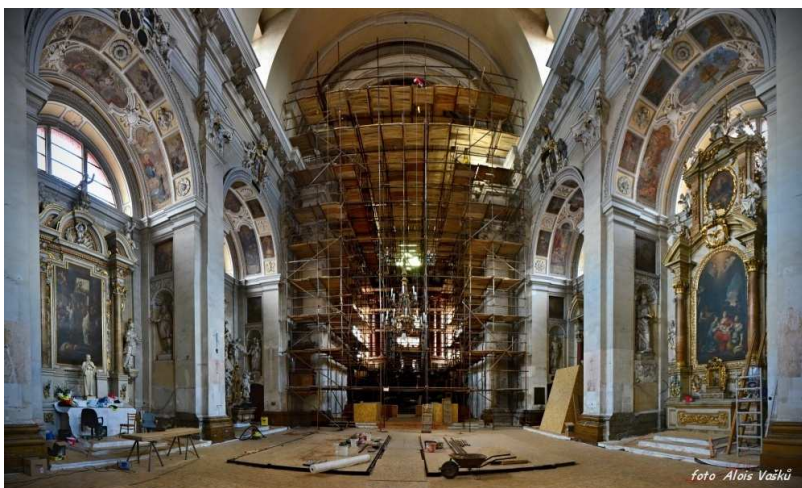
Z liturgického kalendáře

Leden A. D. 2020

- 1.1. slavnost Panny Marie, Matky Boží
- 5.1. slavnost Zjevení Páně
- 13.1. svátek Křtu Páně
- 18.1. památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
- 24.1. památka svatého Františka Saleského, biskupa a učitele církve
- 25.1. svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola
- 31.1. památka svatého Jana Boska, kněze

Znovuotevření baziliky Nanebevzetí Panny Marie

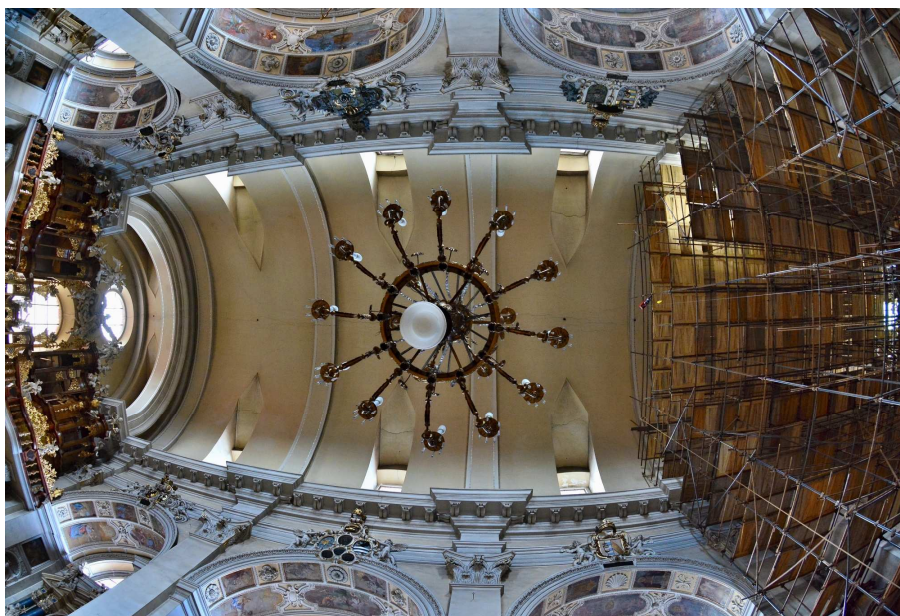
Náročná rekonstrukce baziliky Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi je u konce. S napětím očekávaný den jejího znovuotevření se blíží, oslovili jsme proto pana probošta Libora Bulína, aby nám přiblížil zákulisí náročné a pozval nás na otevření.

Otče Libore, kdy započala rekonstrukce baziliky Nanebevzetí Panny Marie a jak jste s ní spokojený?

Začnu odzadu – spokojený jsem s ní velice. Myslím, že kdo 1. ledna nebo v následujících dnech do baziliky vstoupí, tak mně bude muset dát za pravdu, i kdyby nechtěl, ale on chtít bude.

Ta rekonstrukce začala asi před šesti, sedmi lety granty z Evropské unie a možností žádat na národní kulturní památky. V tom prvním kole grantů ještě Stará Boleslav neuspěla, a to proto, že se nám ten grant nepodařilo na patřičné úrovni v tak krátké době dát dohromady, ale rozhodně to nebyla marná práce. Když přišla druhá vlna grantů, tak tam jsme uspěli hned s granty dvěma, na baziliku Nanebevzetí Panny Marie a v druhém kole na baziliku sv. Václava.

Příprava té projektové dokumentace a vypracování grantu zabralo skoro tolik času jako ta vlastní fyzická rekonstrukce. Ještě k tomu musím dodat, že v době, kdy jsme žádali o stavební povolení na ten komplex baziliky Nanebevzetí Panny Marie, tak ve Staré Boleslavi platila stavební uzávěra, kterou odstupující zastupitelstvo odkázalo tomu novému, a my jsme museli ten projekt tomu přizpůsobit, protože jsme nesměli měnit hmotu. Takže z toho projektu se některé objekty vymazaly, a nakonec čas ukázal, že to takové neštěstí nebylo, možná, že to bylo spíše ku prospěchu, a začali jsme tu baziliku opravovat.

Seznámili jsme se velice důvěrně s tím, co to znamená výběrové řízení. Tehdy jsme měli ještě obrovské štěstí, že se nabídky mohly podávat listinnou formou, takže jsme měli další štěstí, že v listinné formě jsme se dobře zorientovali a vybrali

firmu KONSIT, a to se do budoucna ukázalo, že to byla opravdu velká výhra. Pak už vlastně šlo jenom o to baziliku vystěhovat, aby se do ní mohli nastěhovat řemeslníci, ti, kdo ji budou opravovat, restaurátoři, a mohlo se s pracemi začít.

Musím říci, že jak se postupovalo s opravou baziliky, tak se objevovaly různé věci, které při celkem solidním, ale samozřejmě ne stoprocentním stavebně-historickém průzkumu nešlo úplně najít. Objevilo se, že bazilika kdysi byla poměrně hodně zlacená. To zlacení tam zůstalo zachované, ale ve 40. letech, kdy ji opravovali a měli zřejmě ještě výrazně méně peněz než my, tak celé to zlacení přetřeli šelakem a ze zlatem zářící baziliky se stala taková téměř šedivá myška. Když se šelak zase umyl dolů, tak se objevilo téměř nepoškozené zlato,

které se vyleštilo, dozlátilo – ne, že by to bylo za málo peněz –, ale ti, kdo pamatují baziliku před opravou, a přijdou do ní po opravě, myslím, že musejí prožívat takový zvláštní pocit, jestli nejsou v nějakém úplně jiném kostele...

Je něco, co Vás při rekonstrukci ještě překvapilo, objevilo se něco, co jsme nevěděli?

Nevěděli jsme toho hodně. Když jsme například postavili lešení v presbytáři až ke klenbě – ten výzkum se nedá udělat ze země, nebo dá, ale pouze rámcový pomocí teleobjektivu –, tak mě páni restaurátoři zavedli k freskám a říkali: „To je Hellichovo dílo.“

Tak jsem se na ty fresky chvíli koukal, a říkal jsem: „Víte, já tomu nerozumím tak jako Vy, ale mám dojem, že se velmi pletete. – „Ne, ne, nepleteme, ten Hellich tady skutečně je!“ – vytáhli fotografie a říkali: „Víte, když se to

naposledy opravovalo, tak oni sem vzali nějakého šikovnějšího malíře pokojů, a ten toho Hellicha omaloval. My to sundáme dolů a zase tady budete mít Hellicha.“ A když se podíváme zvlášť na ty fresky v presbytáři, tak už z toho mistr Hellich přímo číší.

A takových věcí se tam objevilo víc, protože vlastně ty boční kaple mají svoji specifickou historickou výzdobu, která je daná tím, že donátory byly jednotlivé české šlechtické rody. A ty samozřejmě do té kaple promítly i svoji vlastní ikonografickou tradici. To znamená, že se tam objevují sochy světců, které v českém prostředí jsou, jemně řečeno, neobvyklé. A třeba tam zase nejsou, sochy, které bychom tam očekávali. Anebo jsou tam sochy ve zvláštním ikonografickém uspořádání. My jsme zvyklí vedle sebe vidět Cyrila a Metoděje, a tam je Metoděj se svatou Ludmilou. Což naznačuje to, že on je ten, kdo ji opravdu pokřtil. Myslím, že uspořádání těchto svou soch v jedné kapli je i na naše české poměry naprostý unikát.

Unikátů v bazilice objevíme hned několik...

Stojí určitě za to procházet pod klenbou těch kaplí a dívat se na fresky, které je zdobí. Jedna jsou tam pro ty biblické výjevy, jak staro-, tak novozákonní, tak člověk, který o tom trochu ví, tak si osvěží své znalosti z hodin náboženství, případně z četby Bible. A vede ho to k určitému zamyšlení, což určitě bylo záměrem autorů, kteří tu výzdobu navrhovali, aby přemýšlel, proč vlastně zrovna třeba tyhle dvě, jedna staro-, jedna novozákonní, postavy jsou spojeny do jednoho vyobrazení.

A potom samozřejmě, protože jde o mariánskou baziliku, tak se tam promítají jednotlivé invokace loretánských litaní, které známe, modlíme se je, a vlastně při vši zbožnosti, se kterou je recitujeme, tak nám ty invokace už mnoho neříkají. A tam je velice zajímavé ztvárnění těch jednotlivých invokací, a kdo si dá dostatek času, aby si je prohlížel a meditoval nad nimi, tak až zase otevře kancionál a začne se ty loretánské litanie modlit, že na ně bude nahlížet s mnohem rozšířenějším obzorem než dosud.

Když jste mluvil o různých profesích, bazilika je národní kulturní památkou, jak se Vám spolupracovalo s památkáři?

Musím si poklepat na rameno, že se mně podařilo sestavit velice produktivní tým, a to i možná také proto, že těch nejvášnivějších diskusí o tom, jestli ta zelená je dost zelená, nebo málo zelená, a ta fialová je dost fialová, nebo málo fialová, tak jsem se raději neúčastnil, abych spíše něco nepokazil.

Můžu říci, že jsme táhli za jeden provaz nebývalým způsobem. I proto ta oprava proběhla přes sice různé vášnivé diskuse, ale vlastně v poklidu, a dotáhla se do vítězného konce.

Opravou neprošla pouze bazilika, co dalšího mohou návštěvníci ve Staré Boleslavi vidět?

Bazilika je jedna konkrétní budova. K ní přiléhají ambity, které pamatuju vždycky jen zavřené, a které byly v katastrofálním stavu. Ty se podařilo obnovit a také se v nich podařilo obnovit vymalování stropu na klenbách. Tam se návštěvník může práce setkat s takovou rustikální, figurální malbou, kterou byly přemalovány ty Hellichovy fresky. Může sám posoudit, do jaké míry se při věrnosti tomu původnímu záměru a vymalování, ta rekonstrukce povedla. Samozřejmě, já jsem tak potichu doporučoval, aby se do toho zavedlo více perspektivy a tak dále, a nakonec někde se to povedlo více a někde méně.

Ty ambity jsou zajímavé i tím, že v nich zatím vznikla volná pole, ale budeme vymýšlet, tak, jako to dělali naši předchůdci, naposledy redemptoristé mezi dvěma světovými válkami, jakým způsobem ty ambity zaplnit zajímavými obrazy, aby návštěvník, který přijde do Staré Boleslavi, se měl opravdu na co koukat.

A musím také poukázat na to, že tam, kde rostla často neudržovaná tráva, tak je celá plocha ambitů vydlážděna pískovcovou dlažbou, doplněná o pítka a o lavičky, takže myslím, že to bude takové zajímavé místo, kam si nejen poutník může sednout, načerpat nových sil, ale třeba se jen dívat – a je na co.

Vznikly ovšem další nové prostory, je to tak?

K bazilice a ambitům přiléhají další stavby, a to je hlavně infocentrum. Je to bývalá pohřební kaple sv. Benedikta, kterou zrušil císař Josef II. Ta prošla od toho zrušení nejruznějším zajímavým vývojem, dokonce za doby reálného

socialismu v ní prý úspěšně místní zahrádkáři pěstovali králíky. Ale člověk jim musí být v určitém ohledu vděčný, protože alespoň vybetonovali podlahu, která tu budovu držela pohromadě. My jsme ji samozřejmě předělali a kapli jsme upravili tak, aby, i když stojí z druhé (východní) strany oproti hlavnímu (západnímu) vchodu, se stala takovou vstupní branou do celého staroboleslavského mariánského areálu.

Kromě infocentra vznikla ještě další budova, které říkáme duchovní poradna. To je takový malý domek, zřejmě kostelníka nebo někoho, kdo se o baziliku staral, a tam by během příštích měsíců měla být taková stálá služba, pokud se naplní jeden z mých záměrů, že by sem také měli putovat lidi s určitými problémy, aby jim měl kdo odborně poradit a nějak se o ně postarat. Věřím, že do příští Svatováclavské pouti se nám podaří dobudovat farní centrum, které bude dalším zázemím pro areál baziliky.

Jak to bude s Palladiem země české?

Díky opravě a nadstandardnímu zabezpečení se do Staré Boleslavi vrací jak Staroboleslavský chrámový poklad, který bude k zhlédnutí, tak především Palladium, které tady bylo vždycky uchováváno, až na doby největšího ohrožení.

Ty doby největšího ohrožení, doufejme, jsou nyní za námi, a tak Palladium země české se vrátí tam, kam patří, tedy do Staré Boleslavi. Palladium, ač se to nezdá, tak je relikvií na úrovni korunovačních klenotů. Ne nadarmo bylo prohlášeno za movitou národní kulturní památku. Mnoho předmětů toto v dobrém smyslu honosné označení nemá.

Bazilika se znovu otevře pro příchozí dne 1. ledna 2020. Jak budou tyto slavnostní chvíle probíhat?

V tom otevření jsme se nechali inspirovat moravskou tradicí, kdy moravští arcibiskupové rok co rok 1. Ledna, hned po půlnoci, mají poutní mši svatou ve svatohostýnské mariánské bazilice. A to inspirovalo pana kardinála Duku, že poslední léta objížděl svoji diecézi, a vždycky v nějakém mariánském kostele hned první vteřiny nového roku slavil mariánskou bohoslužbu. Letos jsem se s ním dohodl na tom, že není příznivějšího místa v arcidiecézi než nově otvíraná Stará Boleslav.

Pozvání přijal a noční bohoslužbou 1. ledna baziliku otevřeme.

Potom bude následovat v 9.00 a v 18.00 bohoslužby, v 15.00 Novoroční koncert. Tak se vrátíme se k tomu běžnému liturgickému i kulturnímu životu, jak jej mnozí staroboleslavští pamětníci pamatují z dob minulých.

A ti, kteří se sem přistěhovali, zažijí Starou Boleslav v její nové slávě...

Přesně tak. Věříme, že to je výzva k tomu, aby Stará Boleslav se zase stala poutním místem, to znamená, aby tu baziliku nenavštěvovali jenom místní, ale i poutníci, a návštěvníci zblízka i zdaleka.

Za rozhovor děkuje Zt

Pořad bohoslužeb

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek	-	
Pátek	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	8.15	kostel svatých Petra a Pavla - Všetaty
	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	9.30	kostel Všechn svatých – Kozly
	10.30	kostel svatého Víta - Kostelec nad Labem
	10.30	kostel svatého Jana Křtitele - Skorkov
	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

*Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz
Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz*